

UZASADNIENIE

B. Ś. został skazany prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Radomsku:

I. z dnia 13 listopada 2000 r. w sprawie o sygn. akt II K 516/00, za czyn popełniony w okresie od początku maja 2000 r. do dnia 25 lipca 2000 r., wypełniający dyspozycję art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. - na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, która została wykonana w całości w okresie od dnia 12 września 2003 r. do dnia 12 marca 2004 r.;

II. z dnia 14 listopada 2003 r. w sprawie o sygn. akt II K 480/03, za:

a. czyn popełniony w dniu 22 maja 2003 r., wypełniający dyspozycję art. 197 § 1 kk - na karę 1 roku pozbawienia wolności,

b. czyn popełniony w okresie od dnia 21 listopada 2000 r. do dnia 18 sierpnia 2003 r., wypełniający dyspozycję art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. - na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

- za które wymierzono karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, która została wykonana w całości w okresie od dnia 12 marca 2004 r. do dnia 11 czerwca 2005 r.;

III. z dnia 16 marca 2006 r. w sprawie o sygn. akt VI K 178/06, za czyn popełniony w okresie od dnia 09 lipca 2005 r. do dnia 03 grudnia 2005 r., wypełniający dyspozycję art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. - na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, dozór kuratora sądowego w tym czasie, a nadto nałożono na niego obowiązek powstrzymywania się w okresie próby od nadużywania alkoholu; postanowieniem z dnia 11 stycznia 2007 r. sygn. akt VI Ko 1003/06 Sąd Rejonowy w Radomsku zarządził wykonanie kary 2 lat pozbawienia wolności, która została wykonana w całości w okresie od dnia 23 lipca 2007 r. do dnia 23 lipca 2009 r.;

IV. z dnia 04 kwietnia 2007 r. w sprawie o sygn. akt II K 140/07, za czyn popełniony w dniu 29 grudnia 2006 r., wypełniający dyspozycję art. 222 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. - na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat, karę grzywny w ilości 60 stawek dziennych po 10 zł każda stawka oraz środek karny w postaci nawiązki na rzecz pokrzywdzonego Z. Z. kwoty 300 zł; kara grzywny została wykonana w całości w dniu 16 lipca 2007 r.;

V. z dnia 20 sierpnia 2012 r. w sprawie o sygn. akt VI K 313/12, za:

a. czyn popełniony w dniu 14 marca 2012 r., wypełniający dyspozycję art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. - na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

b. czyn popełniony w dniu 14 marca 2012 r., wypełniający dyspozycję art. 178a § 1 k.k. - na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- za które wymierzono karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych po 10 zł każda stawka, na poczet której zaliczono mu okres zatrzymania w dniach 14-15 marca 2012 r. oraz orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat i zobowiązano go do zwrotu prawa jazdy do Starostwa Powiatowego w R. w terminie 10 dni; kara grzywny została wykonana w całości w dniu 20 grudnia 2012 r.; postanowieniem z dnia 25 czerwca 2013 r. sygn. akt VI Ko 1241/13 Sąd Rejonowy w Radomsku zarządził wykonanie kary łącznej 10 miesięcy pozbawienia wolności i jednocześnie skrócił ją o 100 dni równoważne uiszczonym 100 stawkom dziennym grzywny; planowany termin wykonania kary łącznej pozbawienia wolności przypada na okres od dnia 04 sierpnia 2014 r. do dnia 24 lutego 2015 r.;

VI. z dnia 22 marca 2013 r. w sprawie o sygn. akt **VI K 933/12**, za czyn popełniony w dniu 21 listopada 2012 r., wypełniający dyspozycję art. 178a § 4 k.k. - na karę 1 roku pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono mu okres zatrzymania w dniach 21-22 listopada 2012 r., a także orzeczono środki karne w postaci: zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 10 lat oraz świadczenia pieniężnego w kwocie 200 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej; środek karny w postaci świadczenia pieniężnego został wykonany w dniu 30 marca 2013 r.; przy czym kara pozbawienia wolności była wykonywana od dnia 05 sierpnia 2013 r. do dnia 03 sierpnia 2014 r.;

VII. z dnia 25 września 2013 r. w sprawie o sygn. akt **VI K 305/13**, za:

a. czyn popełniony w dniu 20 marca 2013 r., wypełniający dyspozycję art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. - na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

b. czyn popełniony w dniu 20 marca 2013 r., wypełniający dyspozycję art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. - na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności,

c. czyn popełniony w dniu 20 marca 2013 r., wypełniający dyspozycję art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. - na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

d. czyn popełniony w dniu 20 marca 2013 r., wypełniający dyspozycję art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. - na karę 1 roku pozbawienia wolności,

- za które wymierzono karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, dozór kuratora sądowego w tym czasie, na podstawie art. 71 § 1 k.k. karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych po 10 zł każda stawka, na poczet której zaliczono mu okres zatrzymania w dniach 20-22 marca 2012 r. oraz nałożono na niego obowiązek powstrzymywania się w okresie próby od nadużywania alkoholu;

VIII. z dnia 12 lutego 2014 r. w sprawie o sygn. akt **VI K 630/13**, za:

a. czyn popełniony w okresie od 10 do 31 lipca 2013 r., wypełniający dyspozycję art. 190 § 1 k.k., art. 190a § 1 k.k., art. 191 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 12 k.k. i art. 64 § 1 k.k. - na karę 1 roku pozbawienia wolności,

b. czyn popełniony w dniu 31 lipca 2013 r., wypełniający dyspozycję art. 244 kk - na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- za które wymierzono karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, a także orzeczono środki karne w postaci: zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną S. S. oraz zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej S. S. na odległość mniejszą niż 3 metry na okres 2 lat.

Sąd Rejonowy w Radomsku wyrokiem łącznym z dnia 19 września 2014 roku, w sprawie sygn. akt VI K 162/14, rozwiązał karę łączną pozbawienia wolności wymierzoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomsku opisanym w punkcie VII części wstępnej wyroku łącznego i połączył skazanemu B. Ś. jednostkowe kary pozbawienia wolności, orzeczone prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Radomsku, opisanymi w punktach VI, VIIa, VIIb, VII c i VII d części wstępnej wyroku łącznego i wymierzył mu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. zaliczył skazanemu na poczet kary łącznej pobawienia wolności orzeczonej w punkcie 1 wyroku łącznego następujące okresy:

- zatrzymania w sprawie o sygn. akt VI K 933/12, tj. w dniach 21-22 listopada 2012 r.,

- odbywania kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie o sygn. akt VI K 933/12, tj. od dnia 05 sierpnia 2013 r. do dnia 03 sierpnia 2014 r.;

- zatrzymania w sprawie o sygn. akt VI K 305/13, tj. w dniach 20-22 marca 2012 r.

Na podstawie art. 577 k.p.k. wskazał dzień 5 sierpnia 2013 roku jako początek odbywania kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie 1 wyroku łącznego.

Na podstawie art. 71 § 2 k.k. ustalił, iż kara grzywny w wymiarze 11 stawek dziennych każda po 10 złotych, orzeczona wobec skazanego B. Ś. wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 25 września 2013 roku w sprawie o sygn. akt VI K 305/13, opisanym w punkcie VII części wstępnej wyroku łącznego, nie podlega wykonaniu oraz na podstawie art. 71 § 2 k.k. skrócił skazanemu okres odbywania kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie 1 wyroku łącznego o 89 dni, co odpowiada liczbie uiszczonych stawek dziennych grzywny orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomsku w sprawie o sygn. akt VI K 305/13, opisanym w punkcie VII części wstępnej wyroku łącznego.

Ustalił, że w pozostałym zakresie wyroki Sądu Rejonowego w Radomsku, opisane w punktach VI i VII części wstępnej wyroku łącznego - podlegają odrębnemu wykonaniu i na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego, co do wyroków Sądu Rejonowego w Radomsku opisanych w punktach I, II, III, IV, V i VIII części wstępnej wyroku łącznego stwierdzając, że wyroki te w całości podlegają odrębnemu wykonaniu.

Nadto zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat K. Z. kwotę 147,60 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu B. Ś. z urzędu i zwolnił skazanego B. Ś. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją skazany B. Ś., wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku łącznego poprzez objęcie karą łączną także wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 12 lutego 2014 roku sygn. VI K 630/13. Wskazał, iż wyroki połączone zaskarżonym wyrokiem jak i wyrok sygn. VI K 630/13 tworzą jedną grupę i zachodzą co do nich przesłanki umożliwiające połączenie kar według zasady pełnej absorpcji.

SĄD OKRĘGOWY ZWAŻYŁ CO NASTĘPUJE:

Apelacja skazanego nie jest zasadna. Zastrzeżenia skarżącego, co do rodzaju i ilości połączonych wyroków, jak i wymiaru orzeczonej wyrokiem łącznym kary łącznej pozbawienia wolności nie są słuszne.

Przede wszystkim stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy trafnie uznał, że w niniejszej sprawie nie jest prawnie możliwe objęcie jednym wyrokiem łącznym (a zatem i jedną karą łączną), wyroków jednostkowych zapadłych w sprawach: VI K 933/12, VI K 305/13 oraz wyroku z dnia 12 lutego 2014 roku w sprawie sygn. VI K 630/13. Zgodnie bowiem z treścią art. 569 § 1 k.p.k. wyrok łączny wydaje się wówczas, gdy zachodzą przesłanki do orzeczenia kary łącznej. Natomiast karę łączną wymierza się, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw (art. 85 k.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 roku). Nowelizacja kodeksu karnego, która weszła w życie 1 lipca 2015 roku, zmodyfikowała zakres stosowania instytucji kary łącznej, odmiennie charakteryzując zakres zbiegu przestępstw, za które możliwe jest orzeczenie kary łącznej. Jednakże w rozpoznawanej sprawie zastosowanie znajduje art. 19 ust.1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz.396), który stanowi, iż przepisów rozdziału IX ustawy Kodeks karny (normującego problematykę zbiegu przestępstw i łączenia kar) w brzmieniu nadanym nową ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Oznacza to, iż w niniejszej sprawie do oceny zasadności wniosku skazanego o wydanie wyroku łącznego stosuje się przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do 1 lipca 2015 roku, gdyż wszystkie kary, których dotyczy niniejsze postępowanie zostały prawomocnie orzeczone przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej.

Sąd Rejonowy słusznie zatem przyjął, iż wyroki opisane w części wstępnej wyroku łącznego z punktu od I do V oraz VIII podlegają odrębnemu wykonaniu, gdyż co do nich nie są spełnione warunki do wydania wyroku łącznego.

W zaistniałym układzie procesowym dopuszczalnym było jedynie połączenie wyroków opisanych w pkt VI i VII części wstępnej zaskarżonego orzeczenia. W sprawie sygn. VI K 305/13 przestępstwa zostały popełnione bowiem w dniu 20 marca 2013 roku, natomiast wyrok w sprawie VI K 933/12 został wydany dwa dni później – tj. 22 marca 2013 roku. W tej sytuacji zasadnym było wydanie wyroku łącznego, gdyż czyny z wyroku VI K 305/13 zostały popełnione zanim zapadł pierwszy wyrok, a tym „pierwszym” wyrokiem był w tym układzie wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia **22 marca 2013 roku** w sprawie VI K 933/12. Nie wiadomo, dlaczego skazany uważa, że pierwszym wyrokiem był tu wyrok wydany w sprawie VI K 305/13, skoro został on wydany w dniu 25 września 2013 roku, a więc później, niż wyrok wydany w sprawie VI K 933/12, co nastąpiło przecież w dniu 22 marca 2013 roku. Przypomnieć w tym miejscu należy, że Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 25 lutego 2004 roku, wpisanej do księgi zasad prawnych (I KZP 36/04 – OSNKW 2005/2/13) stwierdził, iż zawarty w art. 85 k.k. zwrot: „zanim zapadł pierwszy wyrok”, odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego przestępstwa. W przedmiotowej sprawie odnosi się to właśnie do wyroku wydanego w sprawie sygn. VI K 933/12. Natomiast kolejne przestępstwa (z wyroku jednostkowego wydanego w sprawie VI K 630/13 – pkt VIII) skazany popełnił już po dacie wydania owego „pierwszego” wyroku, tj. po dacie 22 marca 2013 roku, a zatem oczywistym jest, że brak jest warunków do objęcia jednym wyrokiem łącznym także wyroku wydanego w sprawie VI K 630/13.

Podkreślenia też wymaga, że sąd nie ma prawa odstąpić od wydania wyroku łącznego, nawet jeśli w rezultacie pogorszyłoby to sytuację skazanego. Zastosowanie art. 85 k.k. (do którego odwołuje się przepis art. 569 § 1 k.p.k.) jako instytucji prawa karnego materialnego, nie jest uzależnione, ani od woli skazanego, ani od woli samego sądu. Jednoznaczna kateryczność brzmienia treści przepisu art. 85 k.k. („sąd orzeka”), przesądza o tym, że zawsze orzeczenie kary łącznej - o ile zaistnieją wszystkie w tym przepisie określone warunki - jest obowiązkiem, a nie jedynie uprawnieniem sądu.

Także i co do wysokości orzeczonej kary łącznej, rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest słuszne. Zgodnie z jednolitym orzecznictwem, zastosowanie zasady absorpcji, asperacji czy kumulacji przy orzekaniu zarówno kary łącznej, jak i wydawaniu wyroku łącznego, uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami, objętymi tymże skazaniem. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo - podmiotowy łączy te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione. Im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa, objęte tym wyrokiem (por. Kodeks postępowania karnego. Komentarz pod red. Piotra Hofmańskiego, Elżbiety Sadzik, Kazimierza Zgryzka – teza 6 do art. 571 k.p.k. – Legalis 2007; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25.10.1983 r. – IV KR 213/83 – OSNKW 1984/5-6/65). Oczywiście, przy orzekaniu kary łącznej w ramach wyroku łącznego, nie można pomijać niektórych okoliczności zaistniałych po uprawomocnieniu się wyroków jednostkowych, w szczególności zachowania się w tym okresie skazanego, a zwłaszcza postępów w jego resocjalizacji, co zawarł Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku .

Biorąc pod uwagę wyżej wymienione przesłanki, Sąd Rejonowy trafnie uznał, że związek przedmiotowo – podmiotowy pomiędzy poszczególnymi czynami nakazywał zastosowanie zasady asperacji, polegającej na wymierzeniu kary łącznej, wyższej niż najwyższa kara jednostkowa, a niższej od sumy wszystkich kar jednostkowych. Sąd I instancji podał także przekonujące powody, dlaczego skazany nie zasługiwał na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności.

Z powyższych względów, zaskarżony wyrok – jako słuszny i odpowiadający prawu – w całości utrzymano w mocy.

Wynagrodzenie dla obrońcy z urzędu, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego, Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o treść § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348).

Natomiast biorąc pod uwagę trudną sytuację materialną skazanego, Sąd Okręgowy – na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. – zwolnił go w całości od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, którymi obciążył Skarb Państwa.